

СТЕФАН БОНЕВ

СЯНКАТА

Част 23 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Слънцето се стопи и потече в реката. Първите звезди колебливо пробиха небето. Далечен вой припомни за изгряващата Луна, за гората и всичко наоколо. Сенките наизскачаха от прогнилите дънери, проточиха се изпод камъните и се сплетоха. Но тя не се боеше, тя също бе сянка. Роди се под листата на дърветата в онзи миг, когато залезът изтече зад хоризонта. Тя се отпусна, разля се плавно и обхвана короните на дърветата. После слезе надолу и се потопа в реката. Водата бе студена и бърза.

— Какво е това? — запита сянката.

— Вода! — изви вятърът в листата на дърветата и избяга. Тогава тя се спусна по течението. Реката се разшири, стана по-плавна и по-спокойна. Сянката застигна някакъв дънер, който се носеше тежко по течението.

— Какво е това „вода“? — запита тя дънера. Той се наклони, обърна се и показа отгоре прогизналата си част, която блесна на лунната светлина.

— Не разбирам! — рече сянката и го заобиколи.

— Водата мокри. Мокър съм. — въздъхна дънерът и се обърна по гръб.

— А защо въздишаш? — размърда се сянката.

— Спомних си времето, когато бях младо, зелено дърво. Радвах се на слънцето и вятъра. А сега съм влажен, мокър и прогнил.

Сянката го обви плътно и заплува заедно с него.

— Какво е това, да си „мокър и влажен“? — попита тя.

— Това е, когато цялото ти тяло е просмукано от вода. Топло ти е, когато тя е топла, и студено, когато е студена.

— Студено, топло... Това го знам. Но да съм влажна и мокра, ми е трудно да си представя. Обичам студа.

— А аз — топлината. — И изведнъж дънерът спря да плува.

— Защо спиращ? — изненада се сянката.

— Заклеших се някъде.

— Ще ти помогна! — надигна се сянката — Ще извикам вятъра, бурите...

— Няма нужда! — рече дънерът — И тук ми е добре.

— Но ти трябва да продължиш своя път. Не бива да спиращ по средата.

— Аз нямам път. Това е пътят на реката. Случайно попаднах в нея и тя ме повлече със себе си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — зашепна сянката — Искам да съм нужна на някого.

— Вече нямам нужда от нищо.

— А къде отива водата? — любопитства сянката.

— При другите води. Всички те текат надолу, за да се съберат. По-силни са, когато са заедно. Като дърветата в гората.

Сянката се заслуша в ромоленето на реката. Стана ѝ приятно.

— Все пак водата не е лоша-каза сянката и неволно се отпусна над нея.

— Водата не може да бъде лоша или добра! — заклати се дънерът. — Тя е... вода!

Някъде откъм брега се чу леко пращане на съчки, после неясен говор и накрая силен гръм, който я накара да трепне.

— Това са хората — поясни дънерът.

— Какво правят?

— Всичко, което си поискат. Могат да убиват, да секат... Имат едни такива остри и бляскави неща, които се забиват в теб, докато не паднеш от болка. Така направиха и с мен. Но не им харесах и ме изхвърлиха. Останалите дървета навързаха едно за друго и ги откараха надолу по течението.

— Ужасно! — настръхна сянката, замълча, обви по-плътно дънера и добави тихо — Няма смисъл. И те са лоши като хората. Всички ли са такива?

— Не. Има и добри хора. Много добри. Те могат да обичат.

— „Да“... какво?

— Да обичат. Не мога да ти обясня. Мене ме обичаха един мъж и една жена. Идваха често, сядаха под мен и ме галеха с гърбовете си. Дори изписаха имената си по кората ми. Болеше ме, но знаех, че е от обич.

— Тогава... Тогава аз те обичам! — прошепна сянката и стана по-тъмна.

— Благодаря! — изскърца след малко дънерът — Ти ме развълнува. Мислех, че отдавна съм станал безчувствен.

— А какво стана с хората, които те обичаха?

— Не зная. Трябва да са умрели. Те живеят малко.

— Не ти ли е мъчно за тях? — отново попита сянката.

— Не. По-точно беше... Не знам, ти ме обърка.

— А ти... Ти би ли могъл да ме обичаш? — неловко запита сянката, но дънерът не отговори. Замълчаха.

Звездите отдавна бяха изчезнали. Зад хоризонта червенееше и слънцето скоро щеше да се покаже.

— Прощавай! — въздъхна сянката и се сви. — Трябва да тръгвам.

Дънерът отново не отвърна нищо. Само се поклащаше насам-натам, сякаш искаше да се освободи.

— Прощавай! — повтори сянката — До довечера.

— Стига вече. Писна ми! — почти кресна дънерът.

Той стана и се отърси. После пъхна ръце в джобовете и си тръгна накуцвайки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.